

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Zaheiu.

„Căci a venit Fiulomului să caute și să mântuiască pe cel ce era pierit.”

Luca 19, 9.

Pentru neamul omenesc, adâncit în năcazuri și păcate, e un bine nespus de mare că evangheliștii au însemnat întâmplarea lui Zaheiu. Acest om, mai marele vameșilor, s'a suit într'un smochin ca să-l vadă pe Isus, căci era mic de statură. Dulcele Mântuitor l'a chemat din smochin, căci a voit să-și petreacă ziua în casa lui. În acel moment Zaheiu s'a schimbat. Bunătatea dumnezeiască a lui Isus, — om și totodată Dumnezeu, — l'a pătruns, Spiritul Sfânt a început să lucreze în el și iată, e și luată hotărârea lui: „Jumătate din averea mea o dau săracilor; și de am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrat.”

Însă oamenii și atunci, cași în zilele noastre, au privit numai superficial lucrurile. Ei au început să cârtească contra lui Isus,

care a vrut la uu păcătos să și petreacă ziua. Ei n'au văzut, că înaintea ochilor lor se săvârșește minunea minunilor, ei n'au simțit unde acele de milă și dar, care pornind dela dulcele Isus, s'au revărsat asupra sufletului vameșului, ei n'au știut că mai mare minune a făcut Isus în sufletul lui Zaheiu, decât când a gonit draci și a înviat morți, — căci aici a gonit dracii lăcomiei de bani și de plăceri și totodată a înviat un suflet mort. Minunea aceasta dublă Isus apoi o explică evreilor prin cuvintele: „Astăzi s'a făcut mântuirea casei acesteia, pentru că și acesta fiul lui Avram este. Căci a venit Fiul omului să caute și să mântuiască pe cel ce era pierit.”

Isus este căutătorul neobosit al sufletelor pierdute, păstorul bun, care își caută în pustie oile. Și deaceia ne este nespus de valoroasă evanghelia lui Zaheiu, căci ne amintește aceasta. Însă noi nu trebuie să ne închidem urechile noastre înaintea vorbeii blânde a Mântui-

torului, — precum nu și le-a închis nici Zaheiu. —

Zaheiu s'a grăbit să se coboare din smochin și noi să ne coborim din înălțimile noastre închipuite, când auzim vorba lui Isus. Căci să stăm pe munte de aur, să ne ridice știința noastră până'n nori, să avem armata cea mai mare a lumii de pedestăl, tot nu ajungem mai înalt, decât cât de înalt era smochinul lui Zaheiu. Nu ajungem, — și aceasta e norocul nostru suprem, — în afară de sfera Bisericii, a cărei glas este glasul lui Isus. Și când auzim acest glas, să ne grăbim, să ne apropiem, să-l ascultăm și să lăsăm harul Spiritului Sfânt să acționeze neturburat în noi. Și Isus, cel milostiv ne va mântui. Căci doară și noi suntem fiii lui Avram, și El a venit ca să mântuiască „pe cel ce era pierit.”

Dr. Irina Berinde.

Veselia Sfântului Francisc.

Renumita carte a episcopului german von Keppler, „Mai multă bucurie,” vorbind de bucuriile pe care poate să le aibă un creștin, scrie următoarele despre sfântul Francisc de Assisi:

„Cum am putea să vorbim despre bucuria sfântă și despre bucuria sfinților, fără să-l cunoaștem și fără să-l pomenim pe Sfântul Francisc de Assisi (1182—1226), virtuosul veseliei și mai ales al veseliei în mijlocul suferințelor, pe care — nu demult — un necatolic l-a pomenit ca pe cel mai fericit om, care a trăit vre-odată pe pământ.

Veselia era în firea lui. Încă înainte de întoarcerea lui, când în războiul în contra Perugiei a fost luat prizonier și a fost un an întreg în închisoare, i-a făcut să se minuneze de veselia neînfrântă și de vecinical lui cântec, pe toți cei închiși împreună cu el. Viața lui dusă în mizerie și asprime față de sine, a fost din ce în ce mai bogată în bucurie. Durerea și bucuria în sufletul său se contopeau, ba, cea mai mare durere a fost pentru el izvorul celei mai mari fericiri.

Aceasta ni o arată el însuși în minunatul său dialog cu fratele Leon, care trebuie să-l cităm aci.

Într-o iarnă se reîntorceau amândoi din Perugia la Portuncula și erau pe jumătate degerați. Leon mergea cu câțiva

pași mai înainte. Odată numai l-a strigat Francisc și i-a spus: „Frate Leon, dacă și frații mai mici (călugări cași dâșii) ar trebui să dea un exemplu frumos de sfințenie, nu uita și-ți înseamnă bine: nu aceea mi este fericirea cea desăvârșită.” Apoi au mers o vreme tăcuți pe lângă olaltă, când odată Francisc iară a început să-i vorbească însoțitorului său: „Frate Leon, dacă și fratele mai mic ar putea să le redea orbilor vederea, să-i vindece pe slăbănogi, să-i scoată pe diavoli, să-i facă pe schiopi ca să umble, să le redea surzilor auzul și mușilor graiul și ce este încă și mai mult, dacă ar putea să-i învieze pe morți după a patra zi; aceea nu ar fi încă fericirea desăvârșită.” La câțiva pași mai încolo iară a strigat Francisc: „Frate Leon, oiața lui Dumnezeu, dacă și fratele mai mic ar putea să vorbească cu limbă îngerească, și dacă ar putea să ne învețe despre drumul stelelor, despre puterile ierburilor, despre comorile ascunse ale pământului, despre însușirile păsărilor, ale peștilor, ale animalelor, ale oamenilor, ale rădăcinilor, ale arborilor și ale apelor, nu uita și ține bine minte, că nu într-aceasta consistă bucuria cea desăvârșită.” Și după ce iară au făcut puțină cale, din nou a început să vorbească: „Frate Leon, dacă și fratele mai mic așa de frumos ar ști să predice, că toți necredincioșii s'ar întoarce la credință, înseamnă-ți bine: nu

într-aceea consistă bucuria cea desăvârșită.”

Fiindcă după aceasta Francisc a tăcut, fratele Leon, care era foarte nerăbdător să audă sfârșitul a început și el să vorbească: „Părinte, pentru numele lui Dumnezeu te rog, spune-mi dară că ce este bucuria cea desăvârșită?” Francisc a răspuns: „Dacă noi am sosit la St. Maria Angelica (o mănăstire) uzi de ploaie, țapeni de frig, plini de noroiu, rupți de foame și dacă am bate la ușă și dacă ar veni portarul mânios, și s'ar răsti la noi: „Cine sunteți” și noi am zice: „Noi suntem doi din frații voștri”, acela însă ar răspunde: „voi sunteți doi vântură țară, cari luați mila dinaintea săracilor” și nu ne-ar deschide, ci ne-ar lăsa să stăm afară în zăpadă și epă, în frig și flămânzi toată noaptea — și apoi, dacă noi le-am răbda în tăcere și fără ponos toate aceste și cu blândețe și plini de dragoste am socoti întru noi: „Portarul ne cunoaște, de bună seamă foarte bine, și Dumnezeu i-a dat în gura lui aceste vorbe împotriva noastră, atunci Frate Leon, ține bine minte într-aceasta consistă adevărata bucurie. Și dacă noi am bate și mai departe la poartă și portarul ar ieși mânios și ne-ar păru-i ca pe niște obraznici și ne-ar injura: Plecați de aici, pișcheri blăstămați; mergeți la han (cine sunteți voi) aici nu este ce mânca și dacă în sfârșit ar lua măciuca și ne-ar apuca de guler, ne-ar trânti la pământ și ne-ar bate bine și dacă totuși noi gândindu-ne la

patimile lui Hristos am rămâne răbdători — o Frate, dintre toate darurile Spiritului Sfânt cel mai frumos este acela, ca pe noi

înșine să ne stăpânim și să răbdăm batjocurile din dragoste față de Dumnezeu.

rii și sfinții cerului din clipă în clipă valuri de bucurie fără să se sfârșească vreodată.

„Vă adunați vouă comori în ceriu.“ (Mat. 6, 20.)

Atotputernicia, sfințenia și fericirea lui Dumnezeu.

Nu putem să ne gândim la facerea lumii fără sa ne vină în minte atotputernicia lui Dumnezeu.

A crea ceva, a produce ceva din nimica, să fie și numai un fir de nisip, pretinde o putere absolută, infinită. Aceasta oricine trebuie să recunoască.

Oricine, dacă crede în Dumnezeu, crede că El este atotputernic. „Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl atotfăcătorul, Făcătorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutelelor.“

Precum ființa lui Dumnezeu este nemărginită, fără îndoială că nemărginită este și puterea Lui. Dumnezeu printr'un singur cuvânt, mai bine zis, printr'un singur act al voinței a zidit lumea din nimic. „El a zis și s'a făcut, a poruncit și au ieșit la iveală.“ (Ps. 148) Pentru aceea tot într'o clipă poate să nimicească toate și iarăș ar putea să zidească alte lumi noi din nimic.

Înainte de câțiva ani nu am existat, atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu m'a zidit, prin urmare sunt cu totul a lui Dumnezeu și sunt dator să folosesc toate puterile mele spre lauda Lui, după voința Lui, precum ne-a poruncit aceasta

în cele zece porunci și în poruncile Bisericii. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da fie cununa vieții.“ (Apoc. 2, 10.)

Dumnezeu este nemărginit de sfânt, precum este nemărginită ființa, de care nu se poate deosebi. Pentru aceea neîncetat se aude înaintea tronului ceresc imnul de laudă: Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul Savaot. Sfințenia însă în sine nu este altceva decât iubirea binelui. Pentru aceea Dumnezeu iubește peste orice măsură binele pe care îl facem și la fel în mod contrar urește peste măsură răul moral, adică păcatul. Prin aceasta însușire a lui Dumnezeu, El este nespus de drept, în descoperirile Sale și nemărginit de credincios, în toate promisiunile Sale.

Deoarece Dumnezeu este ființă nemărginită, este nemărginit de sfânt, nemărginit de drept, de înțelept de puternic șcl. Pentru aceea trebuie să fie și nemărginit de fericit, sau mai bine zis, deoarece Dumnezeu cuprinde, posedă, și iubește pe sine ca bunul suprem, căruia nu-i lipsește nimic, pentru aceea El este însași fericirea infinită și supremă. Din aceasta mare fericire fără scădere primesc înge-

Konnertsreuth.

Trec anii și minunea dela Konnertsreuth stârnește același interes: răni care se deschid și sângerează pe trupul tinerei fete Tereza Neumann în aceleași locuri în care le-a purtat și iubitul nostru Domn Isus Hristos, în ziua de Vineri, ziua Calvarului. De cinci ani de zile nu se hrănește cu nimic (Primește numai sfânta Impărtașanie). Clinica din Würzburg se ocupă acum de această chestiune de fiziologie.

Episcopul de Timișoara împreună cu capelanul din Pressburg au vizitat-o înainte de transportarea la clinică. Au vizitat-o într'o zi de Vineri. Din ochii ei curgeau, alunecându-i de-alungul obrazilor, picături mari de sânge, iar pe frunte sub marginea tulpanului alb se formaseră stigmat care sângerau cași cum cununa de spini i-ar fi sfâșiat capul. În viziunile patimii Mântuitorului se simte nu ca o fată de treizecișidoi de ani ci ca un copil de zece ani. Ea trăiește biciuitul, drumul spre Calvar și înfricoșătoarele scene ale crucificării. Dar ceea ce pare foarte interesant și n'are de-a face cu asupra ist. nici-o teorie, e că în timpul transei vorb. în limba aramică și ebraică,

desăvârșit cași cum și-ar vorbi limba maternă în stare de veghe. De-altmintealea ea vorbește tot atâta de desăvârșit limba greacă precum și toate acele limbi care au avut un rol decisiv în viața lui Hristos și pe care cei dimprejurul Lui le trebuințau ca limbi uzuale. Ea vorbește clasic, dar și în dialect, când prin sufletul ei trec persoane ce vorbesc în dialect. E cu neputință ca dânsa să fi învățat așa temeinic aceste limbi străine.

Puterea ei de sugestiune e extraordinară. Așa s'a întâmplat, de-altfel fără intențiune și numai din nevoita influență fizică a personalității ei, să convertiască pe profesorul ateu Hanek dela universitatea din Praga. Îi văzu rănile și crezu.

Vinerea, Tereza trăiește suferințele Calvarului și se găsește printre femeile care-l întovărășeau pe Mântuitorul la Cruce. În aceste viziuni ea trăiește totdeauna din nou nemărginitele dureri și întâmplările de acum două mii de ani devin actualitate. Odaia ei e plină de colivii și Tereza se întreține aproape numai cu păsărelele.

Tereza, când nu e în transă, e ființă absolut normală, și uneori glumește cu unii dintre vizitatori.

În săptămâna mare toți cred că i-a venit sfârșitul, așa-i sângerează trupul. Stigmatetele apar ca niște ștreanguri groase și pe umăr apare o încreștătură care sângerează: Urma Crucii. Cinci ani a fost oarbă și prin sfânta Tereză de Lisieux a izbutit să-și recapete privirea. Sfânta i-a poruncit să nu se hrăniască de loc, ceace și face.

(După foaia: Sibenburgisch deutsches tageblatt din 31 Decembrie 1932).

O. C.

— **Impăcați-vă** acasă conform dreptății și nu Vă legiuți, că legea e ca o pânză de păianjen, în care se prind muștele mici, iar cele mari o sparg și zboară. Deci va avea dreptate cel mai tare. Sfântă vorbă a spus, cine a spus-o aceasta.

— **Alexandru cel Mare**, când era atât de puternic, încât supușii să-i credeau că este fiul zeilor, într'un război purtat

în India, la ocuparea unui oraș a fost rănit de o săgeată la picior. La început nu a dat nici o atenție ranei, mai târziu însă rana a devenit arzătoare și împăratul a trebuit să rabde chinuri mari. Și atunci spunea el: „Toți se joară, că eu sunt fiul zeilor, un dzeu; însă rana aceasta strigă, că sunt un om de rând.” Câți oameni încrezuți socotesc, că sunt altcum, ca restul oamenilor, însă o durere, un rău le strigă: și tu ești om, ca toți ceilalți.”

— **În America** în urma șomajului — lipsă de lucru — a reînviat din nou viața de călătorie a tinerilor. Un număr de 400,000 tineri de 15—25 ani invadează diferite locuri, căutând de lucru, Poliția nu poate face nimic împotriva lor! Este teamă, că în lipsa câștigului pentru trai, se vor organiza în bande de hoți. Omul flămând este gata pentru ori și ce!

POȘTA ADMINISTRAȚIEI. Cu mulțumită profundă chităm abonamentul primit dela Excelența Sa Dr. Alexandru Nicolescu episcopul Lugojului.

Calendar săptămânal.

22 — 28 Ianuarie 1933.

- 22. Dumineca lui Zaheu Apost. I. Tim. 4, 9. Ev. Luca 19, 1.
- 23. Luni M. Clement
- 24. Marti C. Xenia
- 25. Miercuri Grigore Tecl. † 389
- 26. Joi C. Xenofon
- 27. Vineri Ioan Crisost. † 407
- 28. Sâmbătă P. Efrem Sirul. † 378.

